

РЕШЕНИЕ

№ 1457

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10381** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на М. С. Т., ЕГН: [ЕГН] срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ23-ГР94-658/11/14.07.2023 г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./ Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община (СО), мълчавиво потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО.

В жалбата се твърди, че оспореният АУЗД е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и материалноправните разпоредби, а също така е необоснован. Конкретно се сочи, че органът по приходите не е изпълнил задълженията си за надлежно и пълно установяване на фактите и обстоятелствата и не е подложил на обективна преценка и анализ наличните по случая данни. Излагат се подробни доводи за материалната незаконосъобразност на акта, като се поддържа, че правилната конструкция на сградата е посочена още през 2010 г. с декларация по чл. 14 от ЗМДТ. Твърди, че административният акт е издаден от некомпетентен орган. Иска се АУЗД да бъде отменен в частта за определената лихва, както и да се присъдят сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и чрез адв. А., поддържа жалбата и становищата към нея като моли тя да бъде уважена. Счита, че атакуваният административен акт е незаконосъобразен по отношение на начислените лихви за периода 2018 г.- 2023 г. Претендира разноски по делото.

Ответникът – Директор на дирекция „Общински приходи“ при СО, чрез процесуален представител юрк. Г., оспорва жалбата, като излага доводи за неоснователност на

същата. Сочи, че ДОПК дава възможност в 5 годишен срок от възникване на задължението то да бъде установено за заден период до 5 години. Претендира разноски.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

М. С. Т. е данъчно задължено лице по смисъла на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ и е собственик на S идеална част от имот, представляващ жилище с РЗП 109,03 кв. м., мазе с площ от 3,75 кв.м. и таван с площ 6,25 кв. м., находящ се в [населено място], район С., [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 3 с данъчна партида 7224Н7351. Установено е, че вида на конструкцията на сградата попада в класификацията на МЗ съгласно таблица 1 към чл. 5 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗМДТ.

Съгласно Решение № СФД23-РД28-212/16.06.2023 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО е отменен АУЗД по чл. 107, ал.3 от ДОПК от 11.04.2023 г. и е образувано производство по инициатива на органа по приходите поради неплатени публични задължения от данъчно задълженото лице. Издадено е Наредване с изх. № ДСЦ23-ГР94-658-(5)/22.06.2023 г., с което лицето е уведомено, че има право да се запознае със събраните в хода на производството доказателства. Органът е посочил, че данък недвижим имот и такса битови отпадъци за физически лица се формират като за данъчната основа се вземе данъчната оценка на декларирания имот съгласно „Приложение 2 от ЗМДТ по определена формула. В резултат на проведеното административно производство е издаден АУЗД № ДСЦ23-ГР94-658/11/14.07.2023 г. от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./ Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който на осн. чл. 107, ал. 3 от ДОПК във вр. с чл. 10, ал.1 и чл. 62 от ЗМДТ са установени задължения и лихви за просрочие към тях в размер на 748, 85 лв. от които за ДНИ- 360,60 лв. и лихви- 92,91 лв. и за ТБО- 265,05 лв. и лихви-80,29 лв. за периода 2018 г.- 2022 г.

М. С. Т. е подала жалба от 25.07.2023 г. до директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО срещу така издадения административен акт като оспорва констатациите в него. Твърди, че в данъчна декларация № 0122-5707/22.12.2010 г. е написала правилната конструкция на сградата и е плащала редовно определения й данък през посочения период. От СО е издадено Удостоверение с изх. № СФД23-РД78-2/03.10.2023 г., с което се удостоверява, че образуваното по жалбата производство е приключило с мълчаливо потвърждение на обжалвания АУЗД по реда на чл. 156, ал. 4 във вр. с чл. 144, ал.1 от ДОПК.

Страните по делото не спорят по отношение доначисленият с административния акт размер на главницата на ДНИ и ТБО.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Тъй като Актовете за установяване на задължения по декларация по аргумент от

разпоредбата на чл. 144, ал. 1 от ДОПК могат да се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове и на тази плоскост при обжалване на Акт за установяване на задължения по декларация дори по ЗМДТ следва да намерят приложение разпоредбите отнасящи се до ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК и при преценка законосъобразността на акта, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби (аргумент от чл. 160, ал. 2 от ДОПК).

В настоящия случай административното производство се явява повторно по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, тъй като решаващият орган е отменил с Решение № СФД 23-РД28-212/16.06.2023 г. изцяло АУЗД № 169-2023-1/11.04.2023 г. и административната преписка е върната на началника на отдел „Общински приходи С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“ за определянето на друг административен орган по приходите, който да образува, проведе и приключи ново повторно административно производство по чл. 107, ал.3 от ДОПК.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В тези производства служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите (чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ), а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите (ал. 5 на чл. 4 от с.з.). Размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице, като по искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Акт може да се издаде и служебно въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. Актът може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция. В тези случаи чл. 154 не се прилага.

Противно на твърденията, изложени от жалбоподателя, оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган и в необходимата писмена форма. В конкретния случай по делото са представени писмени доказателства, от които по несъмнен начин се установява компетентността, както материална, така и по степен и място, на издателя на оспорения акт. Събраните по делото писмени доказателства – заповеди, издадени от кмета на Столичната община, длъжностна характеристика, както и с оглед на законовите разпоредби, водят до извода, че процесният акт е издаден от надлежно оправомощен административен орган, в кръга на изпълняваните от него правомощия.

Оспореният административен акт е издаден в определената в закона форма. Не са

налице нарушения на изискванията за форма.

В глава четиринадесета от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК. В конкретния случай се касае до определяне на задължение за данък върху недвижим имот по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК, което изрично е посочено в самия акт. Следователно, посочена е нормативната разпоредба, представляваща правно основание за издаване на акта. Издаденият АУЗД е изготвен в писмена форма и притежава нормативно изискуемите реквизити – съдържа мотиви и разпоредителна част, основания за издаването му, както и необходимите индивидуализиращи белези на издателя и данъчния субект, подпис на издателя и указания за обжалването му. В акта са посочени както фактическите, така и правните основания за неговото издаване. В заключение, настоящият съдебен състав приема, че оспореният АУЗД е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа ясна и разбираема разпоредителна част, позволяваща индивидуализирането на разпоредените с него задължения, при издаването му не е допуснато такова съществено нарушение на изискването за форма, което да рефлектира върху неговата валидност и да обуслови обявяването му за нищожен.

Същевременно обаче, в настоящото съдебно производство се установява, че оспореният административен акт е постановен при допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила, обуславящи неговата отмяна и в противоречие с материалния закон.

Съдът намира, че в хода на административното производство, въпреки вмененото му по закон задължение, органът не е изследвал всички релевантни за случая факти и доказателства, като по този начин е постановил незаконосъобразен административен акт. Видно от представените по делото доказателства, административният орган не е взел под внимание и не е обсъдил представената от М. С. Т. данъчна декларация от 2010 г. Органът дори не е приложил въпросната декларация към останалия доказателствен материал по административната преписка, предоставена на съда. Видно от самата декларация, подадена надлежно и в срок, още през 2010 г. жалбоподателката е предоставила коректна информация по отношение конструкцията на сградата и това, че тя попада в класификацията на МЗ. Този факт е пренебрегнат от администрацията и именно това е довело до погрешно определяне размера на дължимите за периода данъци и такси. Следва да се отбележи, че не самото данъчно задължено лице определя размера на данъка и таксата, който следва да внесе, а това се извършва служебно от административния орган. Следователно, плащайки ежегодно определения от администрацията размер на данъците и таксите, жалбоподателката е изпълнила своето законоустановено задължение като данъкоплатец. Грешката в изчисленията, допусната от административния орган не може да бъде вменен във вина на данъчнозадълженото лице, което съвместно е изпълнило задължението си да внесе дължимите данъци и такси. Действително ДОПК дава възможност в 5 годишен срок от възникване на задължението то да бъде установено за заден период до 5 години, но

това не означава, че се дължи и наказателна лихва за забава, тъй като в случая няма забавено плащане от страна на лицето, а грешката в размера на внасяните данъци и такси се дължи единствено и само на пропуск на общинската администрация- не и на неизпълнение от страна на данъчно-задълженото лице. По делото безспорно се установи, че в Декларацията по чл. 14 от ЗМДТ М. Т. е декларирала правилната конструкция на сградата и за Д. Т. и за А. Т.. Видно от представените по делото доказателства, каквото е било определено от органа като данък и ТБО за съответната година в периода от 2018 до 2022 г.- това е било плащано надлежно и в срок от жалбоподателката. Не следва администрацията да черпи права от собственото си неправомерно поведение, изразяващо се в определяне неправилно размера на дължимите данъци и такси, начислявайки лихви за забава.

С оглед на изложеното в нарушение на чл. 35 от АПК, административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК да събере служебно всички доказателства, относими към конкретния случай, вследствие на което е нарушил основен принцип, залегнал в чл. 9, ал. 2 от АПК, да събира всички необходими доказателства, независимо дали има искане от страните за това.

Предвид факта, че от страна на М. С. Т. не се спори по отношение определения с АУЗД размер на главницата на ДНИ и ТБО за довносяне, се налага изводът, че жалбата е частично основателна, а оспореният административен акт като неправилен и незаконосъобразен следва да се отмени в частта относно дължимите лихви за периода 2018 г.- 2022 г., а по отношение главницата да бъде оставен в сила.

При този изход на спора на страните се дължат направените по делото разноски съобразно уважената част от иска. От жалбоподателя е представен списък на разноските по чл. 80 ГПК, съобразно който е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. и държавна такса в размер на 10 лв.- общо 490 лв. По отношение претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение, което също се явява частично основателно, съдът взе предвид следното: материалният интерес по делото е 748, 85 лева (главница плюс лихви). Съгласно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при интерес до 1000 лв. - възнаграждението за адвокат е 400 лв.

Така мотивиран, Административен съд – София-град, Трето отделение, 71 – ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД)№ ДСЦ23-ГР94-658/11/14.07.2023 г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./ Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, в частта на установените задължения за лихви за периода от 2013 г.- 2022 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. Т. срещу Акт за установяване на задължение по чл. 107,

ал. 3 от ДОПК № ДСЦ23-ГР94-658/11/14.07.2023 г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./ Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, в останалата част по отношение на установените задължения в размер на главницата на ДНИ и ТБО за периода 2018 г.- 2022 г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. С. Т. направени по делото разноси в размер общо на 113 лева, съобразно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА М. С. Т. да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 307 лева, съобразно отхвърлената част от жалбата.

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: